

Anselm Grün: A SZENTEK, A REMÉNY JELEI... - 1. rész

Napjainkban minden oldalról szorongatnak a bajok. A legnyilvánvalóbbak, amelyek az egész világot rettegésben tartják: a félelem a terrortámadásoktól, az erőszaktól, a háborútól és az előre nem látható természeti katasztrófáktól. Aztán ott van a sok személyes gond: betegség, munkanélküliség és magány, és emellett a kifelé gyakran egyáltalán nem látszódó szenvedés lelki sebeinktől és sérüléseinktől, szerencsétlenül alakult élettörténetünktől és a neurotikus mintáktól, melyek gyakran élethosszig fogva tarthatják az egyént. A félelem olyan alapérzés, amely ma nyomasztóbb, mint valaha bármikor. Az emberek félnek a kudarctól, félnek, hogy nem élük meg az életet, félnek, hogy rosszul járnak, és félnek, hogy nem sikerül nekik. Sokakat megbénít a deprimáló érzés, hogy életüket már nem tudják irányítani. És tényleg bekövetkezhet, hogy valamikor őszintén be kell ismernünk: „Egyáltalán nem éltem helyesen. Amit akartam, az nem sikerült. Eléltem önmagam és a tulajdonképpeni **lényeg** mellett.” Mások – gyakran be nem vallott – halálfélelemből egyre inkább lázas tevékenységbe hajszolják magukat. Sokat tesznek, de bensőleg megdermesztette őket az üres rutin. És mennyi nehézséget élünk meg felebaráti kapcsolatainkban: Emitt nem sikerül egy nagy reményekkel és a legjobb szándékkal indult kapcsolat, másutt hirtelen válságba jut és összeomlik egy házasság, amelynek egy életen át kellene tartania. A válási statisztikák egyértelműek – és mégsem mondanak semmit a rideg számok mögött megbúvó sok eltitkolt csalódásról és személyes tragédiáról. Úgy tűnik, egyszerűen nem akar sikerülni, hogy békében éljünk egymással, és eközben elevenek maradjunk. A szülők lelkileg szenvednek gyermekeik miatt, akik máshogy fejlődnek, mint ahogy azt remélték. És fordítva: a gyermekek is eleget szenvednek saját szüleiktől, akik nem engedik el őket, vagy akik nem boldogulnak saját magukkal, vagy nem tudják elfogadni, hogy gyermekeik felnőtté válnak, és saját útjukat akarják járni.

Mindezen szenvedésükben az emberek segítség után kutatnak. Egyesek könyvekben keresnek tanácsot és segítséget. Mások orvoshoz vagy terapeutához fordulnak, ha már maguk nem boldogulnak. Azáltal, hogy a terapeutának elmondják bajukat, már megkönnyebbülnek. És a beszélgetésben valószínűleg utakat találnak, melyek segítségével máshogy tudnak közelíteni a problémához. Ismét mások **Istenhez fordulnak**. A szükség megtanít imádkozni – mondja az egyik közmondás. Ám ez a lelki út sem magától értetődő ma már. Éppen napjainkban nagyon sok önjelölt guru használja ki az emberek legmélyebb bajait, hogy magához kösse őket. Azt ígéri nekik, hogy minden gondjuktól meg tudja szabadítani őket. Ám gyakran még nagyobbá válik a baj, ha az ilyen álvallásos ígéretek üres ígérgetésnek és hazugságnak bizonyulnak. És nem kevesen kiáltanak az állam vagy az egyház után, várnak segítséget a politikától vagy egy másik illetékes fórumtól. Manapság nem ritkán találkozunk a következő elvárással: Legalább arról gondoskodnának, hogy ne kelljen segítséget szenvednem.

Ósi emberi igény, hogy segítséget keressünk. Minden vallás ismer olyan kifejezési formákat vagy rítusokat, amelyek erről tanúskodnak. A kereszténység történelmében az emberek újra és újra **a szentekhez** fordultak szükségük idején. Templomokat építettek a tiszteletükre, és elzarándokoltak ezekre a búcsújáró helyekre, hogy ott segítségért könyörögjenek szorultságukban.

Ha egyszer felkeressük a különböző egyházmegyékben a kisebb és nagyobb zarándokhelyeket és templomokat, akkor megláthatjuk, mely szentek voltak kedveltek a nép körében, és milyen kéressel zarándokoltak az emberek szentjeikhez.

A reformátorok kritikusan szemlélték a szentek tiszteletét, és különösen közbenjárásuk kérését utasították el. A „Konkordiakönyv” mégis azt tanítja, hogy úgy emlékezzünk rájuk, mint a hit példaképeire. Sok evangélikus keresztyén számára azonban máig gyanús, ha valaki a szentekhez fordul segítségért. Hiszen Isten az, aki engem minden szükségből megszabadít. Miért kellene akkor szentekhez fordulnunk? Ez a kérdés tényleg jogos és teológiaiag egészen egyértelműen megválaszolható: A valódi segítő a bajban mindig Isten. Már az Ószövetségben Isten az, aki betegségünket meggyógyítja, aki mindennapi bajainkat megfordítja, aki megszabadít a minket fenyegető belső és külső ellenségeinktől. Isten kihúz a minket elöntő árból. És kiemel bennünket a gödörből, amelybe esünk. A hívő keresztyének számára Jézus Krisztus az, aki meggyógyítja sebeinket, és velünk jár utunkon. Megígérte nekünk, hogy életünk minden napján velünk lesz. Jelenlétében nem kell félnünk. Ám ha a vallásos nép újra és újra a szenteknél keres menedéket, az nem áll ellentétben az Istenbe vetett bizalommal és a Jézus Krisztusba vetett hittel, aki feltámadásával legyőzte a halált. Ellenkezőleg, végső soron az egyszerű hívők is mindig tudják, hogy Isten az, aki gyógyít és megment. És ha elzarándokolok egy búcsújáró helyre, ahol egy szentet tisztelnek, akkor Istenhez imádkozom azzal a bizalommal, amellyel a szent bírt Isten iránt. Tudjuk, hogy a találkozás az emberekkel mindig Istenhez vezető út is lehet. Ugyanígy láthatjuk egy szent életében és személyében azt, amit Isten egy emberben véghez vihet, ahogy engem is megszabadíthat minden szorultságomból. A szentben Isten munkálkodását láthatjuk rajtunk, embereken. Nem mágia, hanem bizalom az alap: Bízom abban, hogy Isten rajtam is munkálkodik, ahogy ezt a szenttel is tette. A szentek egyben prizmák, amelyeken keresztül látom Isten gyógyító és szabadító tevékenységét, ők a „**remény jelei**”, hogy az én életem is sikerülni fog. Aki ezeknek az embereknek a hibáit megnézi, láthatja: ők ugyanolyan meghasonlott és sebzett emberek voltak, mint én, ők is, mint én, szenvedtek hibáiktól és gyengeségeiktől, élettörténetük sebeitől és töréseitől, és mindenképpen szert tettek fájdalmas tapasztalatokra is. Érte őket kegyetlenség és brutalitás, elutasítás és sértés. És mégsem estek kétségbe, hanem kitartottak Isten mellett. És – ahogy azt a legendák újra és újra kifejező képekkel elbeszélnek – végül elnyerték a „koronát”: Életük végül is sikerült.

A szentek lelki emberek. Ez nem jelent mást, minthogy: áttetszővé váltak Isten számára, és nagyon különböző módon megmutatták, hogyan tud egy ember gyakran elég sebzett élettörténetével éppé és egészsé válni, és tanúságot tenni Isten jelenlétéről ebben a világban. Így ők megvilágosodottak voltak, akik a maguk személyes módján szabadokká váltak az én uralmától, belemerülve egy nagyobb gyógyító és szabadító szeretetbe..... (folytatás következik.)

A lélek fejlődésének lépcsőfokai

1. „Ha végeztél az összes feladatoddal és tennivalóddal, minden szabadidődet töltsd azzal, hogy letérdelsz, és a rózsafüzért mondod. Mondd a rózsafüzért az oltáriszentség vagy a kereszt előtt.”
2. „Találj békét a lelkedben!”
3. „Mondj mindenért köszönetet Istennek!”

- Életed minden eseményéért köszönetet kell mondanod Istennek - mondta Pio atya egyik legkedvesebb lelki leányának. - Érted?

Igen, atyám, értem.

Önmagát ismételve Pio atya így szólt: - Csakugyan mondom neked, mindig hálát kell adnod Istennek, akármi is történjék az életedben! Érted? *Igen, atyám, értem!*

Az atya harmadszor is megismételte mondandóját: - Mindig köszönetet kell mondanod Istennek mindenért, ami veled történik az életben! Érted?

Az asszony elgondolkodott, vajon Pio atya miért intette háromszor ugyanarra, de néhány nappal később, végül megértette.

Miközben az asszony hálaadó imákat mondott mise után, néhány barátja lépett hozzá, és elmondták neki, hogy a háza lángokban áll. Hazasiertett, ahol tomboló tűz fogadta. Ám a lángok közelében állva így szólt: - *Istennek legyen hála!* - Barátai azt hitték, hogy megbomlott az elméje.

Miután a tűz lecsendesedett, az asszony besétált a romok közé, és bár minden más elpusztult, három tárgyban egyáltalán nem tett kárt a tűz: az első a prágai gyermek Jézus szobra volt, amelyet különös módon tisztelt. A második a Szeplőtelen Miasszonyunk egy képe, a harmadik pedig az a kézirat volt, amelyet (Madame Katharina Tangari: Történetek Pio atyáról címmel) a kapucinus szerzetesről írt. A kézirat lapjait még csak meg sem perzselte a tűz.

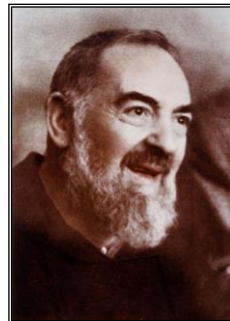
A következő héten az asszony ismét elment, hogy meggyónjon Pio atyának. Amikor arra várt, hogy sorra kerüljön, egyszer csak arra ment Pio atya, megállt, és így szólt hozzá: - Most már érted, hogy életed minden eseményéért köszönetet kell mondanod Istennek? - Az asszony attól a pillanattól fogva tudta, hogy Istenért, és egyedül Istenért kell élnie!

Mielőtt élete végén az asszony elhagyta a világot, a következő üzenetet hagyta ránk:

„Minden jó, amit életem során tettem, Isten ajándéka volt, amelyet nem érdemeltem meg.

Az volt a jutalmam, hogy Te, Isten háromszoros édes Anyja, megengedted, hogy ennyire szeresselek.”

(Részlet Madame Katharina Tangari: Történetek Pio atyáról című könyvéből.)

*„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”*

Padre Pio

3/11.

Kedves Olvasó!

Immár két esztendeje Pietrelcinai Szent Pio atya életéről és életművéről olvashattunk a havonta megjelenő „Padre Pio” életrajzi kisújság oldalain. A kiadvány megjelenésével nem titkolt szándékom elsősorban az volt – néhány éve a szenttel történt „találkozásom” gyümölcseként -, hogy bemutassak egy egyszerű kapucinus barátot, *valakit közülünk*, aki a saját életének szenvedésein keresztül emberek ezreit állította sorba Jézus Krisztus keresztye mögé. Másrészt szerettem volna ösztönözni és bátorítani mindenkit egy számára kedves, szentéletű személy mélyebb és igazabb megismeréséhez, üzenetének teljesebb befogadásához.

Bizonyos szempontból fordulóponthoz érkezett újságunk, hisz az elkövetkező számokban megpróbálom szélesebb körben „híret vinni” az Egyház által elismert és nagy tiszteletnek örvendő szenteknek is. Ennek első lépéseként, bevezetve a későbbiekben szereplő írásokat, egy kiváló bencés atya, Anselm Grün gondolatait szeretném megosztani a kedves Olvasóval a szentek helyes tiszteletéről és ennek fontosságáról. Természetesen a stigmatizált San Giovanni Rotondo-i szerzeteshez fűződő – néha talán elfogult – kötődésem és ragaszkodásom ezután is fel-felbukkan, hisz azt ma is hiszem, hogy számomra az erőt és a biztatást Ő adja a munkához és vált életemben a remény jelévé...

A szentek is embernek születtek, ám volt elég erejük Isten „karjába” vetni magukat. Meghallották hívó szavát és ez elég volt számukra. Erősen hittek abban, hogy életük sikere, boldogsága, beteljesülése attól függ, hogy vállalják-e a hit kockázatát, s így volt alkalmuk megtapasztalni Isten szeretetét és már itt a földön azt a boldogságot, amely az Isten „kezébe” adott élet jutalma.

Kívánom, hogy e zűrzavaros és szeretethiányos világunkban valamennyien találjunk rá egy olyan szent emberre, aki megtanít bennünket Krisztusért és Krisztusban szenvedni; társunkká lesz a magányban; segít elfogadni és gyógyítani testi-lelki betegségeinket, gyarlóságainkat és reményit nyújt kétségbeesésünkben.

„Add Urunk kegyelmedet, hogy szentté legyünk szereteted teljességében, és innét, a földi zarándokok asztalától eljussunk a mennyei haza lakomájára.”